

Woordje van de pastoor

De laatste weken was het angstig stil als het gaat om het feit dat er wel degelijk grenzen zijn aan wat je kunt zeggen en doen, immers. Alles stond in het teken van de vrijheid van meningsuiting. Sinds de vreselijke moorden op de redactieleden van Charlie Hebdo in Parijs en in de joodse supermarkt daar, sprak iedereen zijn afschuw uit over het gebeurde en terecht.

Gij zult niet doden en zeker geen kwaad met kwaad vergelden. Massaal en emotioneel verzet was er om de omgekomen mensen te gedenken, maar met name ook om op te komen voor de vrijheid van meningsuiting. 4 miljoen mensen op de been. Ik dacht; is dit ook gebeurd toen Boko Haran in januari dit jaar de Nigeriaanse dorpen Baga en Doron Baga bijna volledig van de kaart veegde. Mogelijk 2.000 mensen zijn vermoord. Of bij een ander voorbeeld van een andere orde, maar niet minder ernstig. Per jaar worden er “legaal” 20 miljoen kinderen geaborteerd. Komen daar 4 miljoen mensen voor op de been met spandoeken en borden en beheerst dat twee weken lang iedere dag de TV en kranten? Nee, de aandacht is zéér onevenredig verdeeld.

In Frankrijk liepen mensen met borden, zelfs kinderen deden mee; “je suis Charlie”! Ik dacht, ben ik ook Charlie? Moeten kleine kinderen hierbij worden ingeschakeld? Natuurlijk, meeleven met de slachtoffers, je uitspreken tegen terreurdaden van extremisten en opkomen voor verworven rechten, bidden om hulp en inzicht, maar alles leek zich te richten op het ultieme recht van vrijheid. Daarbij denkend, zijn deze allerkleinsten het er ook mee eens dat je in deze wereld werkelijk alles moet kunnen zeggen, dat je het je vrij staat medemensen diep te kunnen beledigen zolang de wet dit niet verbiedt? Dat gaat mij te ver. Ik ben zelf voor de vrijheid van meningsuiting, maar wel altijd rekening houdend met respect en fatsoen. Dat hebben mijn ouders mij zo geleerd en daar ben ik hun tot op de dag van vandaag nog dankbaar voor.

Vele politieke leiders bevestigden nog eens dat de vrijheid van meningsuiting het hoogste goed is, zoals ook het recht om te mogen kwetsen, schofferen en diep te beledigen en niet in de laatste plaats als het om geloof en godsdienst gaat, ook al is dit voor zoveel mensen heilig.

Paus Franciscus sprak dat hij moorden in de naam van religie onbestaanbaar vindt. "Je kunt niet beledigen, oorlog voeren of moorden in de naam van je religie, in de naam van God." Als we te ver gaan, voorziet daarin de wet, echter dan is het kwaad al geschied en de grenzen van wat betamelijk is zijn al zover opgerekt dat wij daar nu de gevolgen van beginnen te zien, hoe erg en verwerpelijk ook.

In onze maatschappij moeten wij nu eenmaal slikken wat er aan vunzigheid op tv en radio wordt uitgekraamd, ieder praatprogramma bevat naast de goeie en interessante sprekers en spreekster, altijd trivialiteiten die ik eigenlijk gewoon niet wil zien en het lijkt gemeengoed te zijn geworden. Of je nu RTL Late Night kijkt of De Wereld Draait Door, mensen lachen er smakelijk om en...als je dat niet zint, zegt men, dan is er toch gewoon die “uitknop”?

Als iemand zegt dat er uit oogpunt van respect grenzen zijn aan wat verlichte geesten menen te moeten zeggen dan kijkt men je met grote ogen aan. Volgens mij bestaat absolute vrijheid niet. Echte vrijheid gaat altijd gepaard met gebondenheid. “Hou van God en doe wat je wilt” zegt de H. Augustinus, maar met die bedoeling dat de mens die liefheeft en leeft vanuit de Boodschap van het Evangelie van Jezus Christus, juist weet welke dingen hij doet en moet laten.

Een echtpaar dat met elkaar het leven deelt zal zich er altijd van bewust zijn dat een leven in liefde ook inhoudt dat je niets doet wat je relatie in gevaar kan brengen. Ouders zullen in de opvoeding van hun kinderen ook grenzen stellen aan wat wel en niet kan. Ze zullen goed zijn en rechtvaardig.

De burgervader van Rotterdam gaf aan dat als je niet tegen mensen kunt die leuke prenten maken en de spot drijven met mensen, geloof en religie, dat je dan maar moet oprotten. “Een schrijver in het Katholiek Nieuwsblad zegt terecht dat de burgervader van Rotterdam wordt uitgedaagd om aan alle “goede” en vredelievende moslims duidelijk te maken, dat wij in Nederland blijkbaar het recht hebben om God en profeten te beledigen en als je dat niet bevalt, dat je dan kunt oprotten”. Wat respect en fatsoen betreft bevinden wij ons al vele jaren op een hellend vlak en het wordt alleen maar erger.

Gelukkig hoorde ik een tv presentator over de aanslagen zeggen; “Wij moeten met elkaar vieren dat wij in liefde samenleven en dingen kunnen ondernemen. Wij moeten *niet* het recht om te mogen beledigen vieren”. Hiermee vatte deze jongen eigenlijk de Evangelische boodschap van Jezus zelf in een notendop samen. Het gebod van de liefde is het grootste gebod en iedere keer dat mensen handelen tegen dit gebod wordt de liefde van God geweld aangedaan en brengen wij ons toekomstig geluk bij God in gevaar. Laten wij daarom doen als de H. Augustinus zegt ”Hou van God, en doe wat je wilt” en je zult je grenzen ontdekken en bewaken voor je eigen geluk en dat van anderen. Dat is pas echt vrij zijn!

Pastoor Luijckx

Vrijwilligersavond

Voor al onze vrijwilligers en hun partners , verbonden aan de Kaatsheuvelse kerken.

Op vrijdag 20 maart 2015 vindt de jaarlijkse vrijwilligersavond plaats.

Pastoor en parochiebestuur willen hiermee een extra dankjewel overbrengen aan allen die hun beste beentje, op welke manier dan ook, voor onze parochie hebben voor gezet.

U wordt verwacht vanaf 19.45 uur bij de “GILDENBOND” in de Mgr. Völkerstraat.
De avond begint officieel om 20.00 uur.

Mocht het zijn dat u verhinderd bent, laat het dan even weten.
Dit kan via een telefoontje of briefje aan het parochiecentrum.
Telefoonnummer : 0416 – 272515

We hopen weer op een grote opkomst.
U hebt het echt verdiend !

Keppeltje van de Paus voor een goed doel.....

Televisieshow Le Lene heeft via veilingwebsite eBay een zogeheten pileolis, een wit keppeltje van de paus, geveild. De opbrengst van 89.000 euro gaat naar een katholiek project in Kongo. In juni had paus Franciscus het witte kapje geruild met een man in het publiek voor een identieke hoofdbedekking. De man stelde het pauselijke keppeltje vervolgens ter beschikking aan de televisieshow.

Zes miljoen

Dat heeft sinds enkele weken een dubbele betekenis gekregen. Het was vanouds de schatting van het aantal Joden dat door de nazi-terreur vermoord was tijdens de oorlog. Deze dagen wordt die tragedie herdacht in het meest beruchte voormalige kamp, in Auschwitz. Vele staatslieden en regeringshoofden zullen bijeen zijn, waarbij ongetwijfeld ook belangrijk zal zijn elkaar te sterken. Want menswaardigheid, vrede en harmonie en welvaart komen niet vanzelf tot stand.

Een groot aantal wijzen is de redding van de wereld, wist het boek Wijsheid al (6,24) Ook nu zijn er donkere wolken, is er veel oud zeer, en moet er veel wijsheid zijn en veel zelfbeheersing en tegelijk veel inzet en ambitie. In Oost Europa en het Midden-Oosten zijn er zeer ernstige problemen, om maar iets te noemen.

Aan de andere zijde van de aardbol, op de Filippijnen kwamen zes miljoen mensen samen om in de nabijheid van paus Franciscus geloof, hoop en liefde te vieren en elkaar daardoor te sterken. Dit stukje van de wereld komt vaak in het nieuws door slecht weer en daar kregen we een glimp van te zien, want het programma moest worden ingekort.

Hoe dan ook was het een gebeurtenis die doet vermoeden hoeveel geestkracht er leeft bij dit gelovige volk dat samenkwam in weerwil van het slechte weer.

In 1985 was het weer bij ons redelijk in mei, al kon de paus niet met de helikopter naar Beek in Limburg, maar was het niet druk. Velen vonden het bezoek van de paus een fiasco en vonden dat we hem beter niet hadden kunnen uitnodigen, gegeven de enorme polarisatie die toen overal waarneembaar was.

Het geeft wel aan dat we over de Kerk in onze dagen gemakkelijk de plank misslaan door optimisme of pessimisme.

De bekende theoloog Hans Küng, schreef enkele jaren geleden een boek onder de titel *Is de Kerk nog te redden?* Het is een echte ziektegeschiedenis met alle termen die daarbij horen, bijv. eerste virus, terugval, tweede virus, terugval etc. Of: kiemen van een chronische ziekte, herstel met terugslagen.

Het grote slothoofdstuk krijgt de titel *Oecumenische Therapie* en daarin worden alle wenselijkheden gekoesterd zoals Küng die ziet. Die kunnen vaag uitvallen: *de Paus moet zich om de gemeenschap met de kerk bekommeren of erg concreet vrouwen toegang geven tot alle kerkelijke ambten*

Is het nuttig om alle zorgen zo in slagorde voor je te plaatsen?

Onze hulpbisschop, mgr Mutsaerts, heeft in een pas verschenen boek een heel ander accent vooropgesteld. De titel van zijn boek, sinds enkele maanden uit, luidt: *Gewoon over geloof*.

Hij presenteert zich niet als een geleerd persoon maar vooral als iemand die leeft in de Nederlandse cultuur en die tegelijk zeer gehecht is aan het geloof dat hij al vanouds heeft gekregen. Hij ontzenuwt op een nuchtere manier veel dubieuze cliché's die de ronde doen bijv. over geloof en wetenschap.

Hij is opgegroeid in wat ooit de 'meest katholieke stad van Nederland was', maar waar hij moest constateren, dat de pastoor uit zijn jeugd kennelijk niet echt er meer in geloofde. Hij bleef 's zondags naar de heilige mis gaan, dan maar naar een andere parochie. Het was vooral een Engelse anglicaan die hem overtuigde van de waarheid van het katholieke geloof, maar deze C.S. Lewis was wel de meest katholieke anglicaan.

De redelijkheid van het geloof gaat deze bisschop aan het hart en ook de redelijkheid van het

natuurrecht. Daarbij toont hij zich van de nuchtere kant maar ook St. Franciscus en Moeder Theresa zijn zeer betekenisvol, en uiteindelijk meer beslissend dan de grootte van onze kerkgebouwen. Een van de hoofdstukken luidt: van cruiseschip naar reddingsbootje. Gewoon geloven, daar gaat het om. Met als kern, bekeren en barmhartigheid. 'De Kerk moet niet de rol van de koning spelen, eerder die van de hofnar. We vergeven het onvergeeflijke, we keren de wang tot aan de machtswellustelingen, we houden vast aan standpunten omdat we erin geloven, wat het ook mag kosten... De kerk zal daardoor dichterbij het evangelie komen te staan '.

past. J.Groos

Nieuwtjes

Religieus toerisme sterk toegenomen

Meer dan zeven miljoen pelgrims hebben het afgelopen jaar Rome en Vaticaanstad bezocht. Dat is een forse stijging ten opzichte van voorgaande jaren. De stijging wordt toegeschreven aan de toenemende populariteit van paus Franciscus. Dat is meer dan in het jubeljaar 2000, toen de teller op zeven miljoen pelgrims bleef steken. Het religieus toerisme is de enige vorm van toerisme, die lijkt te stijgen. Meer dan zestig % van de pelgrims komt niet uit Italië. Rond de 45% komt wel uit Europa.

Meer roepingen tot kloosterling

Dagblad Trouw heeft onderzoek gedaan naar het aantal roepingen, dat zich de afgelopen jaren heeft toegewijd en kwam tot de conclusie, dat dit er in 2014 meer zijn dan in de afgelopen twintig jaar. Bij de Dominicanen, de Jezuïeten, de Trappisten en bij de orde der Norbertijnen worden drie of meer kloosterlingen voorbereid. Een verklaring voor de stijging van het aantal nieuwe roepingen wordt niet gegeven. Volgens Pierre Humbles van de Conferentie Nederlandse religieuzen (KNR) is er wel sprake van een kentering, maar is het te vroeg om van een 'Franciscuseffect' te spreken.

Kiezen

Kiezen is belangrijk. Kiezen kan een wereld van verschil uitmaken. Er waren eens twee mensen betrokken bij hetzelfde ongeval. Beiden raakten zwaar gewond.

Geen van beiden had ervoor gekozen; het overkwam hen. Maar één van hen koos ervoor verder te leven, verbitterd om wat hij verloren had. De ander koos voor dankbaarheid om wat hij behouden had. Hun verschillende keuzes hadden vergaande gevolgen voor hun eigen leven en dat van hun familieleden en vrienden.

Wij hebben weinig invloed op wat ons overkomt, maar we hebben veel te zeggen over de manier, waarop wij, dat wat ons overkomt, integreren en hoe het ons bij blijft.

Het is precies deze geestelijke keuze die bepaalt of we ons leven leven in waardigheid of niet.

Ingezonden door Joop Stokman

In memoriam

Annemarie Hamers

Geboren 14 juni 1963;

Overleden 22 januari 2015.

Annemarie was lid van onze werkgroep. Oorspronkelijk was zij betrokken bij het parochieblad van de voormalige parochie St. Jozef tot de vorming van de nieuwe parochie Kaatsheuvel, toen de bestaande redacties van de voormalige parochies St. Jozef, St. Jan en Berndijk werden samengevoegd.

Gedurende de eerste jaren van de nieuwe parochie werd een parochieblad uitgegeven voor alle parochianen en verscheen tussendoor Alle Kanten Op. Annemarie verzorgde toen de kinderpagina. Samen met ons heeft zij zich steeds ingezet voor het produceren van ons blad Alle Kanten Op. Annemarie was een aardige, spontane meid die graag wilde helpen. Ze wilde zich graag dienstbaar opstellen als haar gezondheid het maar toeliet

Tijdens onze laatste bijeenkomst was ze niet aanwezig. Toen was al bekend, dat ze een medische ingreep moest ondergaan. Er leek niets ernstigs aan de hand. Omdat deze nog niet het gewenste resultaat had werd de ingreep opnieuw verricht. Klachten kwamen terug, operaties volgden elkaar op met daarbij allerlei complicaties. Vervolgens ging ze zeer snel achteruit en geen enkele ingreep of operatie mocht meer baten.

Haar familie verwoordde hun gevoelens als volgt:

Te jong en volop in het leven

Mocht jij je dromen niet meer beleven

Je werklust, liefde en glimlach op jouw gezicht

Blijven voor altijd in ons geheugen gegrift

Wij wensen haar moeder, broers en zussen en overige familie veel sterkte toe!

Redactie Alle Kanten Op

Naar Franciscus in Rome

Eind november was ik zes dagen in Rome, met een ledenreis van de KRO. Het motto van de reis was: 'Pelgrimage naar paus Franciscus'. Ik ben net terug en ben er nog helemaal vol van. Daarom zal ik proberen in dit stukje iets van mijn ervaringen aan u over te brengen.

Anders dan gebruikelijk

Het programma was anders dan wat gebruikelijk is als je voor de eerste keer naar Rome gaat. Geen site-seeing door Rome, geen Colosseum, geen Forum Romanum. Het accent lag op kennismaking met personen en instanties die iets over paus Franciscus zouden kunnen verduidelijken. En dat vond ik heel aantrekkelijk, want ik was al vijf keer eerder in Rome geweest en dan ken je de belangrijkste plekken wel. Maar nu werd er een programma aangeboden met veel nieuwe dingen voor mij. Ik zal u een opsomming van bezoeken en lezingen besparen; wie daarin geïnteresseerd is, verwijs ik naar

<http://portal.parochiemagazin.nl/digital/469/164/704>.

Sant' Egidio

Wat op mij de meeste indruk maakte, was het bezoek aan de Sant' Egidio-beweging en aan de Blauwe Zusters. Over Sant' Egidio heb ik in de vorige AKO ook al geschreven. Het is een diaconale beweging, die in 1968 ontstond in de arme volkswijk Trastevere in Rome. Een groep katholieke studenten, onder leiding van Andrea Riccardi, wilde het geloof in daden omzetten. Ze begonnen met huiswerkondersteuning aan kansarme kinderen. Hun geloof-in-praktijk sloeg aan en steeds meer leken sloten zich bij hen aan. Inmiddels telt de beweging 60.000 leden en zijn ze actief in 70 landen. Het zijn (bijna) allemaal vrijwilligers, die op dit moment werkzaam zijn bij voedselbanken, opvang

van zwervers en daklozen, hulp aan vluchtelingen, bezoek aan zieken, ouderen en gevangenen en cursussen voor werklozen.

Actie en bezinning

Maar ze zijn niet alleen maatschappelijk actief, ze laten zich voeden door gebed. 's Avonds komen ze bijeen voor de vespers, het kerkelijk avondgebed. Ieder doet wat hij of zij kan, ook al is dat beperkt, want de meesten hebben gewoon een baan. Zo werden wij ontvangen door een vrouw uit Antwerpen, een psychologe, die met een Italiaan is getrouwd en al tien jaar in Rome woont. Ze heeft inmiddels vier kinderen en dat vraagt de nodige tijd. Maar één keer in de week gaat zij naar een instelling voor geestelijk gehandicapte kinderen en is dan een ochtend of middag voor hen beschikbaar. En daarnaast werkt ze ter ondersteuning op het centrum in Trastevere, zoals nu dus die inleiding voor ons verzorgen. Het is eenvoudig werk wat ze doen, maar ze doen het in alle oprechtheid en vanuit beweging door het evangelie.

Luisteren – besluiten – handelen

Ze werken vanuit de drieslag 'luisteren – besluiten – handelen'. Je moet eerst informatie inwinnen, door te luisteren en goed te kijken. Vervolgens moet je daarover nadenken en je afvragen: "Wat kan of wil ik wél, wat niet?" Daar rolt dan een besluit uit. En tot slot moet je dat besluit dan omzetten in daden. Het is hetzelfde model waar ook de paus mee werkt. Een mooi voorbeeld daarvan zijn de douches die op dit moment op verzoek van de paus vlak bij het Sint Pietersplein worden gebouwd. Dat ging als volgt. Een Vaticaanse priester-aalmoezenier wilde met een zwerver uit gaan eten. Een nobele daad, nietwaar? Mogelijk was hij geïnspireerd door het optreden van de paus. Maar de zwerver durfde niet in een restaurant te eten, omdat hij zo stonk. Die priester vertelde dat aan de paus en die besloot daarop dat er daarom douches gebouwd moesten worden. Er worden er nu drie gebouwd. Het is weliswaar een bescheiden, maar toch een zinvolle actie. Je moet doen wat je kunt; je hoeft niet méér te doen dan je aankunt, maar kijk wat je kunt.

De Blauwe Zusters

Ook het bezoek aan de Blauwe Zusters maakte indruk. Ze worden zo genoemd, omdat ze een blauw habijt dragen, met daarover heen een grijs soort overschort. Het is een jonge, vitale en snel groeiende congregatie die in 1988 in Argentinië is opgericht, maar sinds 1998 wordt geleid door een Nederlandse vrouw uit Zeeuws-Vlaanderen: zuster Maria de Anima Christi. Op dat moment waren er ruim 300 zusters, nu zijn het er meer dan 1.000. En ze zitten over de hele wereld, vaak in de meest moeilijke omstandigheden, zoals Egypte, Libanon, Kazachstan, Tadjikistan, IJsland, Papua-Nieuw-Guinea, Oekraïne, Albanië, maar uiteraard ook in veel Zuid-Amerikaanse landen, omdat ze daar zijn

ontstaan. Ze doen veel ondersteunend werk in parochies en zetten zich in voor wezen, verlaten en verwaarloosde kinderen, gehandicapten en ouderen. Het is werk dat niet betaald wordt en daarom zijn ze afhankelijk van giften; maar die komen er! Ook in Nederland zijn ze: in Brunssum, Heiloo, Valkenburg (L.) en Den Haag. Hier doen ze parochiewerk en jongerenwerk.

Een krachtige vrouw

Zo'n groep jonge zusters (de gemiddelde leeftijd is 32) vraagt om een krachtige leiding: goede selectie, vorming en ondersteuning. Er moeten projecten worden gekozen en opgestart. Gemeenschappen moeten worden opgericht, er moet gezorgd worden voor huisvesting en inburgering. Zuster Anima Christi is vijf maanden per jaar onderweg om waar dan ook ter wereld haar zusters bij te staan. Toen de zusters in Egypte ternauwernood aan een bomaanslag ontsnapten, ging Anima Christi erheen om hen op te vangen. Onvermoeibaar is ze, gedreven door liefde tot Christus en de mensen en met een niet aflatende glimlach op haar gezicht. Tijdens haar lezing ging door mij heen: 'Hier staat een heilige'.

Extra

Buiten het programma om was ik door een oude Nederlandse monseigneur die vele jaren in het Vaticaan gewerkt had, maar nu met emeritaat was, uitgenodigd om samen de lunch te gebruiken. We spraken over het programma van de reis, hij informeerde naar de lezingen, ik vertelde over mijn werkzaamheden en over de parochie waar ik gewerkt had. Op een bepaald moment vroeg ik hem wat hij, nu hij met emeritaat was, zoal deed. Hij was beschikbaar voor als de paus een beroep op hem deed. En dat gebeurde ook, want de agenda van de paus is zo vol, dat hij zich regelmatig door anderen moet laten vertegenwoordigen bij bijvoorbeeld uitvaarten van bisschoppen, opening van gebouwen, jubilea en andere feestelijke aangelegenheden. "En", zei hij, "op mijn leeftijd is het dienstig je voor te bereiden op de ontmoeting met de Heer." "Wat moet ik me daarbij voorstellen?", vroeg ik. "Nagaan waarin je bent tekort geschoten, wat je anders of beter had kunnen doen, wat je misschien nog kunt herstellen, behulpzaam zijn, bidden en God vragen om barmhartigheid."

'Wees waakzaam'

Deze kijk op leven en dood verraste mij, hoewel het toch gewoon een katholieke gedachte is. Want in het Credo bidden we telkens: 'Hij zal wederkomen in heerlijkheid om te oordelen levenden en doden.' Het hield mij bezig. Terug in Nederland was het een paar dagen later de 1^e zondag van de Advent. En in het evangelie hoorde ik: 'Wees op uw hoede, wees waakzaam; want gij weet niet wanneer het ogenblik daar is' (Mc. 13,33). De Advent is de voorbereiding op de ontmoeting met het Kerstkind. Het is nu allemaal nog dichtbij. Maar eens zal ook ik geconfronteerd worden met die andere ontmoeting met de Heer. De monseigneur heeft me daar nog eens duidelijk op gewezen. Het was een van de vele verrassingen van de KRO-pelgrimsreis naar Rome.

Theo Schepens,
voormalig pastoraal werker

Belofte

Ik was geen ondeugend kind, maar wel eigenzinnig. Mijn vader, die al vijftenzestig jaar oud was, toen ik geboren werd, heeft er menig grijs haartje bij gekregen. Op grote groepen mensen had ik het niet zo, en bij de kleuterschool ging ik liever na schooltijd nog eens langs als de kinderen naar huis waren. Ook tijdens mijn middelbareschooltijd deed ik regelmatig het handschrift van mijn moeder na met diverse creatieve smoezen.

Ik vond het veel leuker en leerzamer om op de fiets langs de Amstel naar Amsterdam te gaan. Ik wilde de wereld ontdekken en voelde mij opgesloten in de muffe klassen met hun stoffige lessen.

Uren lang doolde ik rond in het Anne Frank Huis. Ik voelde een diepe verbondenheid met het jonge meisje dat hier 761 dagen ondergedoken had gezeten. Net als Anne vertrouwde ik mijn diepste gedachten toe aan mijn dagboeken, en had ik de droom om ooit een boek uit te geven waarin ik mijn ziel en zaligheid kon leggen en kon vertellen hoe ik de wereld beleefde en voelde.

Onze middelste dochter heb ik vernoemd naar Anne Frank, ook uit dankbaarheid dat ik die zwangerschap uiteindelijk overleefd heb.

Anne Frank stierf in maart 1945 aan tyfus in het concentratiekamp in Bergen-Belsen. Vlak voordat Anne en haar familie verraden werden, schreef ze dit in haar dagboek:

‘Ondanks alles geloof ik in de innerlijke goedheid van de mens.’ Dit woordje; ‘Ondanks’ spreekt boekdelen. Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen.’

Het is als het ware een getuigenis van mensen die een heel sterke innerlijke band met hun schepper hebben. Die keer op keer anderen nieuwe kansen willen geven, ook al zijn ze zelf geschopt, geslagen en vernederd. Ze geloven in nieuw leven. Annes wens is uitgekomen, ze is een beroemd schrijfster geworden en haar boek Het Achterhuis is een van de meest gelezen boeken ter wereld, vertaald in zevenenzestig talen.

Toen ik dertig jaar geleden zo vaak als ik maar kon het Achterhuis bezocht, was het bezoekersaantal nog gering en kon ik heerlijk op het trapje kijken naar de tafel waaraan Anne haar boek schreef. Maar nu bezoeken jaarlijks één miljoen mensen het Achterhuis, en is er enorm veel educatie beschikbaar omdat wat er toen gebeurde nooit meer te laten gebeuren, met geen enkele bevolkingsgroep. Anne heeft het zelf nooit geweten dat ze haar droom heeft waargemaakt.

In één land in Europa scheen wel de zon voor de onderdrukte Joden en dat was Albanië. Een land dat op wereldniveau niets te vertellen had, het ‘domste jongetje van de klas’, nam duizenden Joodse vluchtelingen op, niet als vluchteling maar als gast. Hun ongeschreven wet, die zegt dat je een vluchteling in gevaar ongeacht zijn religieuze of politieke achtergrond moet beschermen met je leven, redde het leven van duizenden ‘Annes’. Niet één werd er uitgeleverd, en na de oorlog konden zij (als ze dat wilden) veilig naar huis terugkeren.

In Albanië geldt dat je die **belofte** nooit mag verbreken: iemand in gevaar bescherm je. In deze **Belofte** mogen wij ons zelf herkennen en voelen dat er een kracht is die zoveel groter is dan wij ooit kunnen beseffen. Zelfs in het diepste duister, wanneer mensen door anderen onmenselijk en te vroeg hun stervensuur in worden gejaagd, is het die Goddelijke kracht die ons boven dat andere uit laat stijgen. Daar ligt de belofte van nieuw leven, die te vinden is in de geboorte van een kind. Een kind dat ons de weg wijst naar het gevoel dat we zo vaak kwijt zijn. Door dat kind kan het pad weer gevonden worden naar de Goddelijke kracht die ons mensen met elkaar verbindt. Daar ligt de **Belofte** te wachten, zodat we net als Anne Frank blijven geloven in goede in onszelf en in elkaar.

Vanuit Albanië hopen wij dat u onze ouderen en kleine kinderen wellicht nog een warm hart zal toedragen, zodat we met hout, brood en dekens hun huis kunnen blijven verwarmen.

Helene Wesselingh.

Als toevoeging van mij: een oom van Dick Wesselingh de man van Helene, Pater Wesselingh ging voor in de kerstvieringeucharistie van de K.B.O. in Dongen en daar werd gecollecteerd om de nood in de aankomende strenge winter in Albanië enigszins te verzachten.

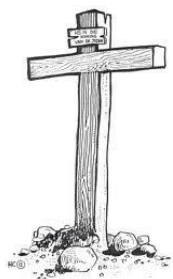
Doet u ook mee? Ook u kunt helpen via ons rekeningnummer: IBAN NL11 INGB 0009 4348 18 t.n.v. Stichting Doe iets Goeds.

Ingezonden door Nelly Klijn-de Jong

Huwelijk

Wij feliciteren met hun huwelijk:

10 januari: Roël Belabed en Tamar Jansen

Overledenen

Wij gedenken onze overledenen:

15 december 2014:	Karien van Heumen – van Wanrooij	51 jaar
26 december 2014:	Tonnie van Osch – Vugts	65 jaar
12 januari 2015:	Jan de Bont	74 jaar
19 januari 2015:	Marien van Mier	85 jaar
22 januari 2015:	Annemarie Hamers	51 jaar